Publicatieblad
van de Europese Unie

NL
L-serie

2026/2467

6.11.2026

UITVOERINGSVERORDENING (EU) 2026/2467 VAN DE COMMISSIE

van 5 november 2026

betreffende de financiële compensatie van eindverbruikers van brandstoffen en betreffende emissierechten die zijn ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad vallen

(Voor de EER relevante tekst)

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een systeem voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Unie en tot wijziging van Richtlijn 96/61/EG van de Raad ([1]), en met name artikel 30 septies, lid 5,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Uitvoeringsverordening (EU) 2018/2066 van de Commissie ([2]) bevat nadere voorschriften voor het vooraf bepalen van het aandeel van de hoeveelheid uitgeslagen brandstof in een onder hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG vallende activiteit, ter voorkoming dat emissierechten worden ingeleverd voor emissies die niet onder dat hoofdstuk vallen. De categorie eindverbruikers kan echter mogelijk niet in alle gevallen correct worden bepaald, met name indien er geen directe leveringsverbinding tussen de gereglementeerde entiteit en de eindverbruiker is. Bijgevolg kan het voorkomen dat emissierechten worden ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van die richtlijn vallen en dat koolstofkosten aan eindverbruikers worden doorgerekend voor emissies die veroorzaakt worden door een activiteit die niet onder dat hoofdstuk valt.

(2) Overeenkomstig Richtlijn 2003/87/EG moeten voorschriften worden vastgesteld voor de verstrekking van financiële compensatie door de lidstaten aan de eindverbruikers van de brandstoffen in situaties waarin dubbeltelling of inlevering van emissierechten voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van die richtlijn vallen, niet kan worden voorkomen. Er moeten ook voorschriften worden vastgesteld voor de rapportage van gegevens met het oog op de aanpassing van de krachtens hoofdstuk IV bis van die richtlijn verleende hoeveelheid emissierechten voor de hele Unie voor emissierechten die zijn ingeleverd voor emissies die niet onder dat hoofdstuk vallen.

(3) Om verschillende redenen zal de hoeveelheid emissierechten waarvoor lidstaten financiële compensatie verlenen op een niveau dat hoger is dan nul, waarschijnlijk lager zijn dan de totale hoeveelheid emissierechten die wordt ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG vallen. Ten eerste verlenen de lidstaten mogelijk geen positieve compensatie aan alle eindverbruikers voor emissies die veroorzaakt worden door een activiteit die niet onder hoofdstuk IV bis van die richtlijn valt. Ten tweede kunnen de lidstaten, om de administratieve lasten te beperken, drempels vaststellen waaronder zij geen positieve financiële compensatie verlenen. Ten derde vragen sommige eindverbruikers mogelijk geen compensatie aan die zij zouden kunnen ontvangen. Ten vierde kan het de lidstaten ontbreken aan informatie over gevallen waarin gereglementeerde entiteiten emissierechten hebben ingeleverd voor emissies door eindgebruik dat niet onder hoofdstuk IV bis van die richtlijn valt.

(4) Als een lidstaat het toepassingsgebied van de emissiehandel overeenkomstig artikel 30 undecies van Richtlijn 2003/87/EG heeft uitgebreid tot een activiteit die niet vermeld is in bijlage III bij die richtlijn, kan dat de hoeveelheid emissierechten die wordt ingeleverd voor niet onder hoofdstuk IV bis van die richtlijn vallende emissies, aanzienlijk beperken. In dat geval is de hoeveelheid emissierechten waarvoor die lidstaat financiële compensatie heeft verleend op een niveau dat hoger is dan nul, waarschijnlijk de betrouwbaarste schatting van de hoeveelheid emissierechten die is ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van die richtlijn vallen.

([1]) PB L 275 van 25.10.2003, blz. 32, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/87/oj.

([2]) Uitvoeringsverordening (EU) 2018/2066 van de Commissie van 19 december 2018 inzake de monitoring en rapportage van de emissies van broeikasgassen overeenkomstig Richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 601/2012 van de Commissie (PB L 334 van 31.12.2018, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2018/2066/oj).

(5) Als een lidstaat het toepassingsgebied van de emissiehandel niet heeft uitgebreid tot een activiteit die niet vermeld is in bijlage III bij Richtlijn 2003/87/EG, kan de totale hoeveelheid emissierechten die zijn ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van die richtlijn vallen, die overeenkomt met de totale hoeveelheid emissierechten waarvoor compensatie is verleend door lidstaten op elk niveau met inbegrip van nul, het best worden geschat als het verschil tussen de geverifieerde emissies die in het kader van hoofdstuk IV bis van die richtlijn zijn gerapporteerd en de CO_2-emissies die overeenkomen met een onder bijlage IV bis bij die richtlijn vallende activiteit die krachtens Verordening (EU) 2018/1999 van het Europees Parlement en de Raad ([3]) zijn gerapporteerd in de nationale broeikasgasinventarissen van de lidstaten.

(6) Op grond van artikel 30 quater, lid 3, van Richtlijn 2003/87/EG moet de hoeveelheid emissierechten voor de hele Unie die op grond van hoofdstuk IV bis van die richtlijn is verleend, met ingang van 2029 elk jaar worden aangepast voor emissierechten die zijn ingeleverd voor emissies die niet onder dat hoofdstuk vallen.

(7) Hieruit volgt dat de lidstaten de Commissie jaarlijks informatie moeten verstrekken voor de vaststelling van de hoeveelheid emissierechten voor de hele Unie die is ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis vallen.

(8) De lidstaten mogen overeenkomstig artikel 30 septies van Richlijn 2003/87/EG eindverbruikers van brandstoffen financiële compensatie verstrekken indien het niet mogelijk was te voorkomen dat emissierechten zijn ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van die richtlijn vallen. Om de milieu-integriteit van het emissiehandelssysteem van hoofdstuk IV bis van die richtlijn te waarborgen, moet die compensatie evenredig en niet-discriminerend zijn en nauw verband houden met de gemaakte koolstofkosten. De methoden waarmee de lidstaten waarborgen dat de eindverbruikers die voor financiële compensatie in aanmerking komen, koolstofkosten hebben gemaakt als gevolg van dubbeltelling of onbedoelde dekking, moeten een controle omvatten dat de gereglementeerde entiteiten in hun goedgekeurde bewakingsplannen een standaardwaarde voor de bereikfactor van 1 toepassen, waarbij een standaardwaarde voor de bereikfactor van 1 voor de desbetreffende brandstofstromen overeenkomstig artikel 75 terdecies, lid 6, van Uitvoeringsverordening (EU) 2018/2066 verplicht wordt gesteld of bewijsmateriaal wordt verlangd van eindverbruikers.

(9) De lidstaten moeten beschikken over flexibiliteit ten aanzien van de methode waarmee zij de hoeveelheid CO_2-emissies bepalen waarvoor compensatie moet worden verleend, zodat zij die kunnen afstemmen op de betrokken activiteit en het type eindverbruikers dat in aanmerking komt, alsook de administratieve lasten kunnen beperken; de methode moet echter wel een betrouwbare schatting van de CO_2-emissies opleveren.

(10) De lidstaten moeten de in aanmerking komende periode voor financiële compensatie bepalen, zodat deze is afgestemd op de betrokken activiteit en het type eindverbruikers. De in aanmerking komende periode kan een maand, een kwartaal of een halfjaar zijn, maar mag niet langer zijn dan één kalenderjaar om consistent te blijven met de jaarlijkse cyclus van het EU-emissiehandelssysteem en de lasten voor eindverbruikers bij een activiteit die niet onder hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG valt te beperken.

(11) De berekening van de financiële compensatie voor de eindverbruikers van de brandstoffen wordt overeenkomstig artikel 30 septies, lid 5, van Richtlijn 2003/87/EG gebaseerd op de gemiddelde prijs van emissierechten op de veilingen in het desbetreffende rapportagejaar. De koolstofprijs die voor de bepaling van de compensatie wordt gebruikt, moet de gemiddelde prijs zijn in de door de betrokken lidstaat bepaalde in aanmerking komende periode waarin de brandstof door de eindverbruikers is aangekocht. Dit betekent dat de lidstaten de gemiddelde koolstofprijs moeten gebruiken over de periode waarin zij eindverbruikers toestaan compensatie aan te vragen, bijvoorbeeld een maand, kwartaal of jaar.

(12) Om de lasten voor eindverbruikers bij een activiteit die niet onder hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG valt te beperken, moet de financiële compensatie worden verleend in het kalenderjaar na het jaar van de in aanmerking komende periode.

([3]) Verordening (EU) 2018/1999 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 inzake de governance van de energie-unie en van de klimaatactie, tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 663/2009 en (EG) nr. 715/2009 van het Europees Parlement en de Raad, Richtlijnen 94/22/EG, 98/70/EG, 2009/31/EG, 2009/73/EG, 2010/31/EU, 2012/27/EU en 2013/30/EU van het Europees Parlement en de Raad, Richtlijnen 2009/119/EG en (EU) 2015/652 van de Raad, en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 525/2013 van het Europees Parlement en de Raad (PB L 328 van 21.12.2018, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1999/oj).

(13) Om de Commissie in staat te stellen de toepassing van artikel 30 septies, lid 5, van Richtlijn 2003/87/EG en deze uitvoeringsverordening te monitoren, moeten de lidstaten jaarlijks verslag uitbrengen over de door hen verleende financiële compensatie.

(14) De in deze verordening vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Comité klimaatverandering,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Definities

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

1) "eindverbruiker" voor de toepassing van financiële compensatie: elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die de eindverbruiker is van brandstof zoals gedefinieerd in artikel 3, punt af), van Richtlijn 2003/87/EG, voor een activiteit die niet onder hoofdstuk IV bis van die richtlijn valt;

2) "dubbeltelling": de inlevering van emissierechten door gereglementeerde entiteiten met het oog op uitslag tot verbruik van brandstoffen voor gebruik bij een in bijlage I bij die richtlijn vermelde activiteit;

3) "onbedoelde dekking": de inlevering van emissierechten door gereglementeerde entiteiten met het oog op uitslag tot verbruik van brandstoffen die gebruikt worden bij een activiteit die noch in bijlage I, noch in bijlage III bij Richtlijn 2003/87/EG is vermeld, en waarop ook geen eenzijdige uitbreiding krachtens artikel 30 undecies van die richtlijn is toegepast;

4) "financiële compensatie": compensatie, op elk niveau met inbegrip van nul, van een eindverbruiker voor koolstofkosten die gemaakt zijn in verband met krachtens hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG verleende emissierechten die in gevallen van dubbeltelling of onbedoelde dekking zijn ingeleverd;

5) "in aanmerking komende periode": de periode waarin brandstof zoals gedefinieerd in artikel 3, punt af), van Richtlijn 2003/87/EG is aangekocht en waarvoor een eindverbruiker compensatie kan vragen, op basis van de door de lidstaat bepaalde frequentie voor het indienen van aanvragen of, voor een in bijlage I bij Richtlijn 2003/87/EG vermelde activiteit, de periode waarin de brandstof is gebruikt.

Artikel 2

Voorschriften voor financiële compensatie op een hoger niveau dan nul

1. Eindverbruikers komen alleen in aanmerking voor financiële compensatie als zij koolstofkosten hebben gemaakt als gevolg van dubbeltelling of onbedoelde dekking.

2. De methode voor de bepaling van de financiële compensatie moet berusten op een betrouwbare schatting van de CO_2-emissies die gegenereerd zijn door de eindverbruikers aan wie de kosten zijn doorgerekend.

3. De voor de financiële compensatie te gebruiken prijs per ton CO_2 is het gemiddelde van de prijs, in de in aanmerking komende periode, van veilingen die overeenkomstig de krachtens artikel 10, lid 4, van Richtlijn 2003/87/EG vastgestelde gedelegeerde handelingen zijn gehouden voor krachtens hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG verleende emissierechten.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat financiële compensatie wordt verleend op basis van objectieve, niet-discriminerende en transparante criteria en dat eindverbruikers die in dezelfde sector werkzaam zijn en in dezelfde feitelijke situatie verkeren, onder dezelfde voorwaarden financiële compensatie ontvangen.

5. De in aanmerking komende periode voor de verlening van financiële compensatie mag niet langer zijn dan één kalenderjaar.

6. Eindverbruikers die in aanmerking komen voor financiële compensatie, ontvangen die compensatie binnen het kalenderjaar dat volgt op het jaar van de in aanmerking komende periode.

Artikel 3

Verslaglegging over financiële compensatie

De lidstaten brengen jaarlijks in de in bijlage I beschreven vorm aan de Commissie verslag uit over de financiële compensatie. Zij dienen de jaarverslagen uiterlijk op 30 juni van het jaar volgend op het jaar waarin de financiële compensatie is verleend, bij de Commissie in.

Artikel 4

Hoeveelheid van de emissierechten die zijn ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG vallen

1. Als een lidstaat het toepassingsgebied van de emissiehandel niet heeft uitgebreid tot een activiteit die niet vermeld is in bijlage III bij Richtlijn 2003/87/EG, dan wordt de jaarlijkse hoeveelheid van de emissierechten die in die lidstaat worden ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG vallen, die overeenkomt met de totale hoeveelheid emissierechten waarvoor compensatie is verleend op elk niveau met inbegrip van nul, bepaald als het verschil tussen de geverifieerde emissies die krachtens artikel 30 septies, lid 2, van die richtlijn zijn gerapporteerd en de CO_2-emissies die overeenkomen met een in bijlage III bij Richtlijn 2003/87/EG vermelde activiteit berekend op basis van emissies die krachtens artikel 26 van Verordening (EU) 2018/1999 zijn gerapporteerd.

2. Met ingang van 2030 rapporteren de lidstaten elk jaar uiterlijk op 30 juni, volgens het in bijlage II opgenomen model, de emissiegegevens aan de Commissie die nodig zijn voor de berekening van de CO_2-emissies die overeenkomen met een activiteit die onder hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG valt, te beginnen met de gegevens over 2028.

De lidstaten dienen de in de eerste alinea bedoelde emissiegegevens in overeenkomstig de door de Commissie verstrekte methodologische richtsnoeren en elektronische modellen of specifieke bestandsformaten.

Als op de in de eerste alinea bedoelde uiterste datum een jaarverslag niet beschikbaar is of onvolledig is, wordt de hoeveelheid emissierechten voor dat verslag bepaald overeenkomstig de door de Commissie verstrekte methodologische richtsnoeren.

3. Een lidstaat die een in bijlage III bij Richtlijn 2003/87/EG vermelde activiteit krachtens artikel 30 undecies van die richtlijn eenzijdig heeft uitgebreid, wordt van de verplichting van lid 2 van dit artikel vrijgesteld, op voorwaarde dat:

a) de gemiddelde emissies voor 2016, 2017 en 2018 als gevolg van de verdere activiteit die krachtens artikel 30 undecies van Richtlijn 2003/87/EG in die lidstaat onder het EU-emissiehandelssysteem valt, een hoeveelheid emissies vertegenwoordigen die ten minste overeenkomt met de nationale CO_2-emissies in broncategoriecode 1A4c voor dezelfde jaren;

b) de betrokken lidstaat een maatregel heeft genomen en behoudt om financiële compensatie voor dubbeltelling te verlenen op een niveau dat boven nul ligt. De in de eerste alinea bedoelde vrijstelling geldt voor de rapportage van gegevens voor de jaren na de goedkeuring van de eenzijdige uitbreiding.

Bij eenzijdige uitbreiding van de activiteit overeenkomstig de eerste alinea wordt, als aan de voorwaarden in de punten a) en b) wordt voldaan, de jaarlijkse hoeveelheid van de emissierechten die zijn ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG vallen, bepaald en ingevolge artikel 3 van deze verordening gerapporteerd op basis van de totale hoeveelheid emissies waarvoor de betrokken lidstaat financiële compensatie heeft verleend op een niveau dat boven nul ligt.

4. Een lidstaat die een in bijlage III bij Richtlijn 2003/87/EG vermelde activiteit krachtens artikel 30 undecies van die richtlijn eenzijdig heeft uitgebreid, wordt van de verplichting van lid 2 van dit artikel vrijgesteld. Deze vrijstelling geldt voor de rapportage van gegevens voor de jaren na de goedkeuring van de eenzijdige uitbreiding, en op voorwaarde dat:

a) de verdere activiteit die krachtens artikel 30 undecies van Richtlijn 2003/87/EG in die lidstaat onder het EU-emissiehandelssysteem valt, geen landbouwactiviteit omvat die onder broncategoriecode 1A4c valt;

b) de betrokken lidstaat voor alle brandstofstromen die gebruikt worden bij de landbouwactiviteiten die onder broncategoriecode 1A4c vallen, overeenkomstig artikel 75 terdecies, lid 6, van Uitvoeringsverordening (EU) 2018/2066 van een standaardwaarde voor de bereikfactor van 1 verplicht heeft gesteld;

c) de betrokken lidstaat een maatregel heeft genomen en behoudt om financiële compensatie voor dubbeltelling te verlenen op een niveau dat boven nul ligt.

Bij eenzijdige uitbreiding van de activiteit overeenkomstig de eerste alinea wordt, als aan de voorwaarden in de punten a), b) en c) wordt voldaan, de jaarlijkse hoeveelheid van de emissierechten die zijn ingeleverd voor emissies die niet onder hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG vallen, bepaald op basis van i) de totale hoeveelheid emissies die wordt veroorzaakt door een activiteit die niet onder broncategoriecode 1A4c valt waarvoor financiële compensatie is verleend op een niveau dat boven nul ligt en die ingevolge artikel 3 van deze verordening wordt gerapporteerd, en ii) de hoeveelheid CO_2-emissies die voor het betrokken jaar ingevolge Verordening (EU) 2018/1999 onder broncategoriecode 1A4c is gerapporteerd in het kader van de nationale broeikasgasinventaris.

Artikel 5

Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 5 november 2026.

Voor de Commissie
De voorzitter
Ursula VON DER LEYEN

BIJLAGE I

INFORMATIE OVER FINANCIËLE COMPENSATIE

Informatie die moet worden opgenomen in de in artikel 3 bedoelde verslagen:

1) naam van de maatregel voor financiële compensatie;

2) begindatum van de maatregel voor financiële compensatie;

3) activiteit die onder de maatregel voor financiële compensatie valt, met de broncategoriecode volgens het gemeenschappelijk rapportageformaat (CRF), zoals vastgesteld in de richtsnoeren voor nationale broeikasgasinventarissen van de Intergouvernementele Werkgroep inzake klimaatverandering (IPCC) uit 2006;

4) informatie over de opzet van de maatregel:

   a) verantwoordelijke bevoegde autoriteit;

   b) minimumdrempel(s) om voor compensatie in aanmerking te komen;

   c) in aanmerking komende periode en uiterste aanvraagdatum;

   d) beschrijving van de methode voor de bepaling van de CO_2-emissies;

   e) gemiddelde prijs van emissierechten die wordt gebruikt voor de berekening van de financiële compensatie voor elke in aanmerking komende periode;

5) aantal eindverbruikers van brandstof dat in het voorgaande jaar in het kader van de maatregel is gecompenseerd;

6) overeenkomstige hoeveelheid CO_2-emissies waarvoor in het voorgaande jaar financiële compensatie is verleend op een niveau dat hoger is dan nul;

7) totaalbedrag van de financiële compensatie in het kader van de maatregel in het voorgaande jaar.

BIJLAGE II

EMISSIEGEGEVENS VOOR DE ONDER HOOFDSTUK IV BIS VAN RICHTLIJN 2003/87/EG VALLENDE ACTIVITEIT

Informatie die moet worden opgenomen in de in artikel 4 bedoelde verslagen:

1) geverifieerde jaarlijkse emissies van een activiteit die onder bijlage I bij Richtlijn 2003/87/EG valt door verbranding van brandstof in de broncategorieën van het gemeenschappelijk rapportageformaat (CRF) die niet onder bijlage III bij die richtlijn vallen, met inbegrip van emissies gegenereerd door een onder bijlage I bij die richtlijn vallende activiteit die zijn geregistreerd in CRF-broncategoriecodes 1B, 1C, 1A3e(i) en 1A4c;

2) jaarlijkse CO_2-procesemissies in CRF-broncategorieën 2A, 2B en 2C gegenereerd buiten de in bijlage I bij Richtlijn 2003/87/EG gedefinieerde activiteit;

3) jaarlijkse CO_2-emissies door verbranding van turf in CRF-broncategorieën 1A1, 1A2, 1A3b, 1A4a en 1A4b die buiten het in bijlage I bij Richtlijn 2003/87/EG gedefinieerde activiteitenbereik vallen;

4) jaarlijkse CO_2-emissies door verbranding van stedelijk afval en gevaarlijke afvalstoffen bij de in bijlage III bij Richtlijn 2003/87/EG gedefinieerde activiteit;

5) jaarlijkse CO_2-emissies door verbranding van brandstof in installaties waarvoor ingevolge artikel 27 van Richtlijn 2003/87/EG gelijkwaardige maatregelen gelden;

6) jaarlijkse CO_2-emissies door verbranding van brandstof als gevolg van gebruik van landbouwvoertuigen op verharde wegen die onder CRF-broncategorie 1A3b zijn gerapporteerd;

7) jaarlijkse CO_2-emissies door verbranding van brandstof bij een activiteit die ingevolge artikel 30 undecies van Richtlijn 2003/87/EG door de betrokken lidstaat is opgenomen;

8) andere jaarlijkse CO_2-emissies die onder de CRF-broncategorieën 1A1, 1A2, 1A3b, 1A4a en 1A4b zijn gerapporteerd en niet binnen het activiteitenbereik van hoofdstuk IV bis van Richtlijn 2003/87/EG vallen en niet in de punten 1) tot en met 7) zijn opgenomen.

De CRF-broncategoriecodes zijn gedefinieerd in de IPPC-richtsnoeren voor nationale broeikasgasinventarissen uit 2006.